

вични коси и му ги подаде. Изведнаж Борю усети една дълга, сладостна тръпка, която запусти гърлото му. Ха! Значи сега ще стане това! . . . Ни веднаж до днес той не бе пушил. Сега за пръв път щеше да опита. Това беше съвсем неочаквано, необикновено и затова още по-привличащо. Той пое късчето хартия с купчина кафяви реси отгоре и се помъчи да свие цигара, ала ръцете му подскачаха. Дечо съсредоточено ваяше своята, също тъй несръчен. Златан, захапал вече дебела, мека цигара ги гледаше насмешливо. Най-после направи и на двамата по една и им ги подаде.

— Вижте само някой да не гледа! — рече той шепнишком.

В малката кория беше тихо, само листата прошумоляваха и по земята тук-там играеха слънчеви петна.

Трите цигари с мъка се запалиха. Те сладняха, пускаха гъст, бял дим, от който веднага идеше кашлица, разлепяха се и дебели влакна падаха на земята. Ала Борю продължаваше да опитва, и при всяко смукване някакво остро блаженство го заливаше отвътре, като шемет. Ето, значи, това е то — забраненото, достъпно само за големите! Сега и той го вкусува! Гла-